

Lenice

Jag heter Lenice. Jag är 18 år och har vuxit upp på barnhem.

Mitt allra första minne är att min mamma övergav mig och min lillebror. Jag hade inte fyllt två år och min bror Lenilson var bara åtta månader. Hon lämnade oss på trappan till en kyrka och sprang sedan iväg. Du kanske tror att det här är något som andra har berättat för mig och att jag var för liten för att kunna minnas? Men jag minns alltsammans. Hon hade min lillebror i famnen. Han sov. Och hon höll mig i handen och drog mig upp för kyrktrappan. Hon la ner min bror på trappan och så släppte hon min hand och lämnade oss. Och det var mörkt och jag minns att jag var rädd och grät. Min bror vaknade och han började också gråta. Jag vet inte hur länge det dröjde innan någon hittade oss. Och jag kommer inte ihåg allt som sedan hände. Men jag minns att vi kom till ett barnhem, och att folk var snälla mot oss.

Jag har senare fått veta varför mamma övergav oss. Vi bodde i ett hus som pappa hade byggt.

Han var murare och arbetade ofta borta. Mamma bedrog honom och när han fick veta det blev han förtvivlad och gick sin väg och lämnade oss hos henne som var vår mamma. Mannen, som hon förälskat sig i, ville gärna bo med henne i huset som pappa lämnat. Men han ville inte ha oss barn. Mamma fick välja mellan honom och oss. Och hon valde honom och övergav oss. Mitt nästa minne: Min pappa har återvänt. Han har fått höra vad som hänt och letat rätt på oss. Han kom till barnhemmet och lovade att

snart hämta oss. Men en tid senare berättade föreståndarinnan på barnhemmet att pappa var död. Han hade cancer, men när han blev undersökt var det för sent att operera. Fast jag aldrig fick möjlighet att lära känna min pappa saknar jag honom mycket. Jag har hört många vackra saker om honom och vet att han var en bra människa. Jag tänker på honom varje dag, och önskar att han var här hos mig och omfamnade mig och hjälpte mig att ta hand om mitt barn. Hon skall födas om några veckor. Jag vet att det är en flicka.

Jag och min bror blev behandlade väl på barnhemmet och vi hade en efter förhållandena bra barndom. Vi fick växa upp tillsammans och därför kände vi oss aldrig så ensamma som många andra barnhemsbarn. Vi stannade på barnhemmet i nästan tio år, men plötsligt förändrades allt. Hemmet blev utan pengar och stängdes och vi flyttades till ett annat härbärge. Det var smutsigt och illaluktande, toaletterna fungerade aldrig och det var alltid en massa bråk. Det var en församling som drev hemmet, men folk från församlingen kom bara på besök några gånger per år. Före besöken städades hemmet och vi fick rena kläder, ibland till och med nya kläder, och det serverades god mat. Men så fort besökarna lämnat hemmet återgick allt till det vanliga – smuts och stank, bråk och dålig mat. Föreståndaren var ofta berusad och då slog han sin fru, och sedan slog hon oss.

Men en dag kom tre personer från domstolen. Någon hade slagit larm om att inte allt stod rätt till. De gjorde en inspektion och beslöt att omedelbart stänga hemmet. Och vi måste flytta ännu en gång. Jag och min bror var lyckliga eftersom vi inte behövde skiljas åt. Detta vårt tredje barnhem var mycket enkelt, men vi blev väl behandlade och jag stannade där tills jag fyllde 18 år. Eftersom jag var äldst på barnhemmet fick jag ofta ta hand om inköpen. I affären

arbetade en pojke som heter João Antonio och är några år äldre än jag. Vi började sällskapa i smyg. Han sa att han ville presentera mig för sina föräldrar, men att de var mycket stränga och tillhörde en församling. Han ville att vi skulle vänta tills jag fyllde 18 och hade lämnat barnhemmet. Samma vecka som jag fyllde år blev också det barnhemmet stängt. Jag vet inte riktigt varför. Min bror flyttades till ett nytt hem, men jag fick klara mig själv. Jag hade inget arbete och ingenstans att ta vägen, men en kvinna som jag lärt känna lät mig tillfälligt få bo hos henne.

Efter några veckor förstod jag att jag var gravid. När jag berättade det för João Antonio sa han att han inte kunde vara säker på att barnet var hans. Jag blev ledsen och gick ifrån honom. Senare fick jag veta att han bedragit mig hela tiden. Han var förlovad med en flicka från församlingen och skulle gifta sig med henne. Jag visste inte vad jag skulle ta mig till.

Jag gick till Domstolen och frågade mig fram och efter många timmars väntan fick jag tala med domaren för ungdomsfrågor. Jag förklarade att jag var med barn och inte hade någon familj eller någonstans att bo. Han nickade, tog upp telefonen och ringde ett kort samtal. Sedan skrev han upp ett namn och en adress på ett papper. Han gav mig papperslappen och pengar till buss. När jag kom ut från Domstolen läste jag lappen: Abrigo Rainha Silvia. Jag hade aldrig hört talas om det. Två timmar senare var jag framme och blev mottagen av folk som väntade på mig. Jag är tacksam över att Abrigo har öppnat sina dörrar för mig. Jag kände mig som hemma från första stund och är övertygad om att det är Gud som visat mig hit. Hade jag inte fått hjälp hade jag befunnit mig gatan nu. Övergiven och utan möjlighet att ta hand om mitt barn.

I augusti började jag första årskursen i gymnasiet. Jag går en intensivkurs och det innebär att jag kan bli klar på tre terminer. Sedan skall jag söka arbete. Mitt viktigaste mål i livet är att ta hand om mitt barn, och att hjälpa min bror, som snart fyller 18 år och skall lämna barnhemmet. Jag har en dröm att en gång få studera på universitet. Jag skulle vilja studera medicin. Det kanske låter konstigt, men jag vill gärna bli obducent.

Jag har aldrig träffat min mamma igen. Jag har hört att hon skall bo några mil härifrån. Men jag har ingen tanke på att söka upp henne. Och jag kommer aldrig att handla som hon gjorde. Vad som än händer kommer jag aldrig att överge min dotter.